

Jørn Lier Horst

Casa de vacanță

Traducere din norvegiană și note de
Ivona Berceanu

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactor:
Oana Dușmănescu

Coperta colecției: Faber Studio
Foto copertă: Guliver/Getty Images/ © shaunl

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Gabriela Chircea

Corectură:
Maria Mușuroiu
Cătălina Chiricheș
Mădălina Geambașu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

LIER-HORST, JØRN

Casa de vacanță / Jørn Lier-Horst; trad.: Ivona Berceanu. - București:

Editura Trei, 2017

ISBN: 978-606-719-899-7

I. Berceanu, Ivona (trad.)

821.113.5-31=135.1

Titlul original: Vinterstengt

Autor: Jørn Lier Horst

Copyright © Jørn Lier Horst, 2011

Published by agreement with Salomonsson Agency

Copyright © Editura Trei, 2017
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeu 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN: 978-606-719-899-7

Ceața se ridica pe continent ca un vâl unduitor, plutind deasupra asfaltului ca o perdea și formând cercuri lăptoase în jurul felinarelor.

Ove Bakkerud conducea cu o mână pe volan. Afară se întuneca din ce în ce mai tare.

Îi plăcea această perioadă a anului, înainte de căderea frunzelor. Aceasta era ultima sa călătorie la căsuța de vară de la Stavern, ca să bată în cuie obloanele ferestrelor, să tragă barca la mal și să încuie casa pe perioada iernii. Așteptase cu nerăbdare acest moment toată vara, pentru că era un weekend doar pentru el. Munca în sine nu-i va lua mai mult de câteva ore din această după-amiază de duminică, iar timpul care-i va rămâne va fi doar al lui.

A încetinit, cotind de pe drumul principal, și a intrat cu zgomot pe pietriș, cu farurile mașinii luminând mărcinișul de pe marginea drumului până la locul de parcare. Ceasul de la bord indica ora 21:37. A oprit motorul și a ieșit din mașină pentru a inspira briza proaspătă

a mării. Valurile care se izbeau de mal răsunau ca niște tunete îndepărtate.

Ploaia se domolise, dar rafalele necruțătoare de vânt băteau atât de tare, încât ceața începea să se risipească. Farul din Tvistein lumina apele la intervale regulate, aruncând câte-o sclipire spre stâncile ude de ploaie.

Și-a strâns mai tare jacheta pe el, s-a dus în spatele mașinii ca să ia din portbagaj plasele de cumpărături, abia așteptând să mănânce o friptură în sânge la cină și șuncă prăjită cu ouă la micul dejun. Mâncare adevărată. Și-a băgat mâna liberă în buzunarul jachetei, ca să se asigure că are cheile, și a urcat pe cărare spre căsuța construită pe terenul stâncos. După ce a făcut câțiva pași, priveliștea întregului ocean s-a deschis în fața lui. La vederea acestui peisaj, l-a cuprins un sentiment de liniște, chiar dacă totul era cufundat în întuneric.

Casa era o cabană mică de lemn vopsită în roșu, neizolată și deteriorată de mucegai, atunci când o cumpărase familia sa, cu aproape 20 de ani în urmă. Când a avut destui bani, a demolat întreaga structură și a reconstruit-o, exact pe aceeași fundație. Treptat, el și soția lui și-au creat acolo micul lor paradis. Încă din primii ani și-a dedicat tot timpul liber lucrărilor de construcție, iar locul acesta a devenit colțul său de liniște, unde putea respira în voie și se putea relaxa, un spațiu în care timpul se oprea în loc și unde orele erau măsurate de capriciile vremii, de bătaia vântului și de micile plăceri ale vieții.

A lăsat plasele de cumpărături jos, pe lespezi, și a scos cheile din buzunar. Raza farului a luminat în direcția casei și Ove Bakkerud a înțepenit, cu respirația tăiată. A strâns și mai tare cheile în mână, simțindu-și gura uscată.

Apoi a simțit cum îl trec fiorii de la ceafă până în vârful degetelor.

Raza puternică a farului a străpuns iarăși întunericul, confirmând că ușa era întredeschisă, tocurile fărâmate și încuietoarea aruncată pe jos.

S-a uitat împrejur, dar n-a văzut nimic în beznă. Undeva, departe, în măraciniș, s-a auzit o ramură care s-a rupt. Undeva, la distanță, lătra un câine. Nimic nu se mai auzea, cu excepția vântului care trecea printre frunzele tomnatică și a valurilor care se spărgeau de țarm.

Ove Bakkerud a mai făcut câțiva pași în față, a prins marginea de sus a ușii și a deschis-o. A băjbăit în întuneric după întrerupător și a aprins becul de afară și pe cel din hol.

El și soția sa discutaseră despre faptul că așa ceva se poate întâmpla. Citiseră în presă despre cazuri în care găști de tineri au spart case de vacanță pentru a distruge mobilierul, precum și despre infractori profesioniști care au jefuit șiruri întregi de case de vacanță căutând bunuri de valoare. Totuși, nu-și putea crede ochilor că tocmai casa lor fusese spartă.

Camera de zi fusese răvășită cel mai tare: sertarele și dulapurile erau deschise, lucrurile împrăștiate pe podea, ferestrele și vesela sparte, pernele canapelelor erau aruncate peste tot prin cameră. Tot ce avea o oarecare valoare dispăruse: noul televizor plat, sistemul stereo și radioul portabil. Vitrina în care țineau vinurile și băuturile spirtoase era golită complet; mai rămăsese o sticlă de coniac pe jumătate goală. Era ca și cum locul lor special fusese violat.

A ridicat de jos vaporul ornamental din sticlă, al cărui loc era de obicei pe poliță, dar care fusese aruncat pe podea, cu o spărtură mare. Două dintre catargele

vaporului se rupseseră. Și-a amintit de nenumăratele ore în care privise cum degetele bătbătorite ale bunicului său transformau micile fragmente într-o navă complet echipată. În momentul în care nava a fost vârâtă în sticlă, bunicul său a tras de fire pentru a-i ridica velele.

Cu vocea tremurândă, a sunat la poliție și s-a prezentat.

— Când ați fost ultima dată la cabană? a întreat operatorul.

— Acum două săptămâni.

— Deci spargerea a avut loc după data de 19 septembrie?

Ove Bakkerud s-a simțit brusc sleit de puteri.

— Știți dacă au fost sparte și alte case? a întreat ofițerul de poliție.

— Nu, a răspuns Ove Bakkerud, privind pe fereastră și observând o lumină la casa lui Thomas Rønningen din depărtare. Tocmai am ajuns.

— Putem trimite mâine-dimineață o patrulă să verifice, a continuat operatorul poliției. Între timp ar fi bine să nu deranjați prea mult lucrurile.

— Mâine? Dar...

— Vă vom găsi la acest număr? Așa, vă putem suna când avem o mașină disponibilă.

Ove Bakkerud a dat să protesteze și să ceară imediat un echipaj de poliție cu câini și criminaliști, dar a tăcut. A înghițit în sec, a murmurat un *mulțumesc* și a încheiat conversația.

De unde ar trebui să înceapă? S-a dus în bucătărie ca să ia fărășul și mătura, dar pe urmă și-a amintit avertismentul polițistului de a lăsa locul faptei intact. În schimb, a aruncat o privire spre fereastra de la camera de zi a vecinului său.

S-a întrebat de ce era lumina aprinsă acolo, din moment ce Thomas Rønningen rareori venea pe timp de toamnă, având multă treabă cu show-ul său de succes de vineri seara. Cu toate acestea, își luase liber pentru a sărbători seara deschiderii sezonului în august, stând lângă Ove Bakkerud la locul amenajat pentru grătar, bând coniac și povestind despre evenimentele din culise dinaintea, din timpul și de după fiecare emisie.

O umbră s-a prefigurat în lumina ferestrelor de la casa din depărtare. Poate că hoții dăduseră o spargere și acolo și poate că erau încă în zonă. A ieșit repede din casă și și-a luat lanterna de la locul ei obișnuit. Poate că poliția s-ar implica mai repede, dacă ar auzi că și casa lui Thomas Rønningen a fost spartă.

Aleea ce cobora spre mare șerpuia printre mărăciunișuri dese și crengile de nepătruns ale pinilor încovoiați. Lumina cu lanterna înspre rădăcinile alunecoase ale copacilor și spre pietriș, dar asta nu-l ferea de zgârieturile crengilor și ale acelor de pin.

Se observa lumină de la ferestrele albe, dar pe una dintre laturile casei geamurile erau prea înalte ca să poți vedea înăuntru.

A plimbat lumina lanternei de-a lungul drumului, apoi a urcat treptele de la intrarea principală. Vântul a izbit ușa cu putere de balustrada de pe verandă și Ove a simțit cum îl cuprinde o intensă senzație de neliniște, care i-a dat fiori pe șira spinării. Și-a dat seama că nu avea asupra sa niciun obiect cu care să se apere.

Lumina lanternei a căzut pe tocul ușii, unde erau exact aceleași semne de spargere ca la casa lui, dar parcă aici era ceva diferit.

Pe marginea ușii erau stropi de sânge.

Fusese o zi grea.

William Wisting stătea pe canapea aplecat în față, uitându-se lung la cheia de pe masa de lângă el. Era acoperită de rugină, ceea ce însemna că nu mai fusese folosită de secole.

S-a ridicat de pe canapea și s-a dus la fereastra de la sufragerie. Pe fereastră ploaia cădea cu stropi mici și deși. Jos, în Stavern, un vehicul de intervenții străbătea străzile, despiciând întunericul cu luminile sale albastre, dar era imposibil să-ți dai seama dacă era mașina poliției sau o ambulanță. A urmărit-o cu privirea până când mașina a dispărut de pe Helgeroaveien. A luat o sticlă din dulapul din colț. Era un vin spaniol, cu anul 2004 inscripționat pe etichetă, cu litere aurii. Și-a amintit că o primise toamna trecută, după ce susținuse un discurs la Asociația Oamenilor de Afaceri. Părea scumpă și spera că nu s-a stricat între timp. Cu toate că se dădea în vânt după vin, nu a avut niciodată nici timpul, nici curiozitatea necesare să se documenteze despre soiurile de struguri, producători, zone viticole, despre sortimentele de vin care se servesc la un anume fel mâncare și care dintre

ele sunt vinuri de consum. Era suficient să guste un vin bun ca să-l recunoască.

— Baronul de Oña? citi el eticheta întrebător și se uită spre canapea.

Suzanne îi zâmbi, iar el îi întoarse zâmbetul. Apăruse în viața lui în urmă cu doi ani, umplând un gol imens. În urmă cu o săptămână, fusese nevoită să se mute la el, din cauza unei țevi sparte în apartamentul ei, și de atunci locuiau împreună. Deși nu-i mărturisise în mod deschis, se bucura să o aibă lângă el.

A luat paharele de vin, a privit din nou pe fereastră cu ochii mișiți, dar acum își vedea doar propria reflecție — un chip întunecat, cu ochi negri. S-a întors pe canapea și s-a cuibărit lângă Suzanne.

La televizor, la emisiunea lui Thomas Rønningen, canapeaua invitaților se umpluse cu oameni interesanți, care își spuneau opinia despre un subiect dezbătut. Lui Wisting îi plăcea genul acesta de emisiuni în care subiecțiile serioase se intercalau cu divertisment de bun-simț. Îi mai plăcea și prezentatorul. Cu un farmec tineresc, Thomas Rønningen știa să creeze în fața reflectoarelor o atmosferă intimă, personală, în care invitații se simțeau în largul lor. Prezentatorul se comporta adesea ca un investigator, adresând invitaților săi întrebări bine construite, inteligente, și, în loc să-i încolțească printr-un interogatoriu critic, obținea dezvăluiri de la ei lăsând pur și simplu discuția să curgă de la sine.

Suzanne a luat paharele și le-a pus pe masă, iar el s-a dus după un tirbușon. Înainte de a se așeza, a mai aruncat o privire pe fereastră. Încă un vehicul de urgență se ducea în aceeași direcție. S-a uitat instinctiv la ceas, reținând ora: 22:02.

— Felicitări, atunci, a spus Suzanne, ținând paharul ca el să toarne.

— Ce vrei să spui?

— Cu căsuța, a zâmbit ea, făcând semn cu capul spre cheia de pe masă.

Wisting s-a așezat din nou pe canapea.

Își începuse ziua în biroul unui avocat din Oslo, în compania unchiului său, Georg Wisting. În vârstă de 78 de ani, unchiul Georg își petrecuse mai toată viața sa de adult construind o companie de inginerie specializată în conservarea energiei. Wisting nu înțelesese niciodată pe deplin ce presupunea acest lucru, dar știa că unchiul său a dezvoltat și patentat un echipament pentru sterilizarea și purificarea apei și aerului.

Toată viața sa, scopul unchiului Georg a fost să sfideze autoritățile, iar aversiunea înnăscută față de impozite și taxe a dus la o serie de confruntări în instanță, cu aplicarea de taxe de penalizare și sentințe cu închisoare cu suspendare.

Întâlnirea de la biroul avocatului viza testamentul lui Georg Wisting și ultima lui încercare de a se asigura că statul nu va profita în niciun fel de pe urma morții sale. Avocatul, specializat în drept succesoral, întocmise o schemă destul de complicată pentru organizarea proprietății lui Georg înainte de moartea acestuia.

Lui Wisting i-a revenit actul de proprietate al unei case de vacanță în Værvågen, la periferia orașului Helgeroa, evaluată la cel mai mic preț permis de legislație, fapt care a redus astfel la minimum taxele succesoriale. Această situație i-a conferit lui Wisting un oarecare grad de bunăstare, deși banii nu erau în general o problemă pentru el. Veniturile sale erau satisfăcătoare și slujba nu-i

lăsa prea mult timp la dispoziție să le cheltuiască. În plus, mai erau și ceilalți bani de la Ingrid. El și copiii primiseră un milion de coroane ca despăgubire când ea a murit în timp ce lucra în Africa la un proiect pentru *Norad*, Organizația Norvegiană de Întraajutorare, cu patru ani înainte. Deși banii respectivi erau depozitați într-un cont special, acumulându-se lunar, nu a îndrăznit să se atingă de ei.

Își aducea aminte de vremurile când erau proaspăt căsătoriți, Ingrid era însărcinată cu gemenii și facturile se adunau una peste alta. Uneori, au fost nevoiți să strângă sticlele și să le recicleze pentru a face rost de niște bani, atunci când la finele lunii nu mai aveau niciun sfanț în cont. Acum nu se mai uita la prețuri când făcea cumpărături.

Avocatul unchiului Georg se oferise să arunce un ochi prin finanțele sale pentru a concepe un plan pentru reducerea taxelor, dar Wisting refuzase.

Celebritățile de la televizor râdeau.

— Îi invidiez pe oamenii aceștia, a spus Suzanne, arătând spre ecran.

Wisting confirmă, cu toate că nu era sigur la ce fel de oameni făcea ea referire. Era mulțumit doar să stea cu ea pe canapea.

— Oamenii aceștia care fac doar ceea ce vor, continuă Suzanne. Oamenii care îndrăznesc să-și asume riscuri, care pot să renunțe la stabilitate și siguranță în favoarea altor lucruri noi și atractive. Ca femeia aceea, Sigrid Heddal.

Wisting aruncă o privire la televizor unde o femeie care părea să aibă în jur de cincizeci de ani vorbea cu entuziasm despre ceva numit *Safe Horizon*.

— Gândește-te o clipă. Are peste cincizeci de ani și totuși renunță la un loc de muncă sigur, de manager de proiect în industrie, pentru a călători în Addis Abeba, ca să facă muncă de voluntariat pentru copiii orfani. Țasta da curaj!

Wisting dădu din cap. Îi plăcea această latură a lui Suzanne.

— Și Tommy este genul ăsta de om.

Ea se referea la Tommy Kvanter, iubitul danez al fetei lui Wisting, Line. Acesta își dăduse demisia cu un an în urmă de la jobul său de bucătar pe un vas de pescuit¹, vânzându-și apartamentul și mutându-se cu ea. Împreună cu niște prieteni, investise banii din vânzarea apartamentului într-un restaurant din Oslo. Wisting se obișnuise cu ideea că Tommy era un visător, deși nu credea că asta este o calitate.

După întâlnirea cu avocatul, el și Suzanne au luat cina cu Line la restaurantul lui Tommy. Atunci a înțeles că era mai mult decât un loc unde lumea mânca: o clădire-restaurant cu trei etaje, numită *Shazam Station*, cu un club de noapte la subsol, o cafenea la parter și un restaurant la etaj.

Tommy, care răspundea de bucătărie și de restaurant, nu a putut să mănânce împreună cu ei, dar s-a asigurat că invitații au primit patru feluri de mâncare. Aceasta era delicioasă, nimic de zis, dar unde erau toți clienții într-o după-amiază de vineri atât de aglomerată? Doar câteva mese erau ocupate și chelnerii păreau că stau degeaba. Dacă așa se derulau zilnic lucrurile, era păcat de investiția făcută de Tommy în acest proiect.

---

¹ Fabriktråler — vas de pescuit.

Nu a înțeles niciodată cu adevărat ce văzuse fiica sa la Tommy. Era adevărat că putea fi atent și convingător și până și Wisting observase cât era de fermecător. Totuși, nu avea încredere în el. Nu pentru că fusese condamnat pentru posesie de droguri și nici pentru că era egoist și încăpățânat. Wisting simțea pur și simplu că nu era genul de om alături de care fiica lui să-și clădească un viitor.

Uneori se întreba dacă scepticismul său provenea doar din faptul că Line era fiica lui, deși nu era asta. În ultimele ocazii în care îi văzuse împreună i s-a părut că și Line începuse să observe defectele lui Tommy. În plus, era mereu nervoasă pe ceva ce a spus sau a făcut Tommy. Wisting, în sinea lui, a trebuit să admită că era încântat că Line începuse să-l vadă cu un ochi critic pe iubitul ei.

— Dacă nu profiți de ocazia de-a încerca ceva nou, nu te poți aștepta să realizezi nimic, a continuat Suzanne. Ce ai de pierdut, de fapt? Indiferent de câte greșeli faci, întotdeauna afli ceva nou. Orice experiență este valoroasă, fie ea bună sau rea.

Unul dintre invitații show-ului a fost întrebat ceva la care nu a răspuns imediat și, în liniștea care a urmat, Wisting a auzit sunetul unei sirene de poliție, undeva, în depărtare.

Și-a luat paharul de pe masă.

— Te-ai gândit să deschizi un restaurant? a întrebat el.

— Oh, da! i-a răspuns ea surprinsă și zâmbitoare. Nu chiar un restaurant, mai degrabă o cafenea micuță cu o galerie de artă. Viața este prea scurtă ca să trăiesc la fel ca până acum. Să apar la birou în fiecare dimineață, să particip la întâlniri, bugete, tăieri, proiecte.

Suzanne era ofițer la protecția copilului și lucrase mult timp cu tineri care cereau azil în Norvegia. În ultimii

ani, munca ei devenise preponderent administrativă și își petrecea majoritatea timpului într-un birou, fără să mai intre direct în contact cu copiii pe care dorea să îi ajute.

— Te-ai gândit la un nume pentru cafenea? a întrebat el, lăsând paharul jos fără să bea.

— Ce vrei să spui?

— Dacă ai visat să deschizi o cafenea, bănuiesc că te-ai gândit și la un nume.

Ea a dat din cap în semn de nu.

— Poate un nume diferit de *Shazam Station*?

Ea zâmbi.

— De fapt, acesta este un nume amuzant.

— Crezi?

— *Shazam* este un cuvânt magic. Persan. Sesam. Sesam, deschide-te.

— Stația Sesam?

Ea a râs și pe chip i-au apărut niște riduri fine, pornind de la tâmpile până la pomeți. Ochii ei căprui au căpătat o strălucire cu totul aparte, unică, de la lumânările de pe masă.

Wisting s-a întins după paharul de vin, dar nu a apucat să-l ia, pentru că a sunat telefonul. OPERA, abrevierea internă pentru centrul de operațiuni al poliției, a apărut pe ecran. Wisting a răspuns scurt, iar operatorul s-a prezentat conform protocolului. Câteva case de vacanță din Gusland fuseseră sparte. Wisting a înțeles că mai era ceva. Într-una dintre ele fusese descoperit un cadavru.

William Wisting a trântit portiera mașinii în urma sa și și-a strâns reverele jachetei ca să se protejeze de briza rece a mării.

Două mașini de poliție și o ambulanță, precum și două vehicule obișnuite erau parcate într-un spațiu îngust.

Era răcoare și aburii respirației se transformau într-un vâl de ceață în fața sa. Se auzeau valurile mării undeva în depărtare și o briză umedă dinspre apă umplea uscatul cu particule mici de sare.

S-a dus la capătul parcurii, de unde o alee pornea către mărciniș, iar după alți câțiva zeci de metri se zăreau malurile stâncoase și negre care se prăvăleau în oceanul tulbure. Raza farului strălucea peste suprafața neliniștită a apei.

Chiar lângă mare, se vedea conturul unei cabane, de la ferestrele căreia se întrezărea o lumină palidă. În fața casei se zăreau luminile mai multor lanterne. Apoi s-a auzit hurelul unui generator electric, iar fațada casei s-a luminat brusc. Panglicile roșu cu alb care delimitau locul crimei fluturau în vânt, iar benzile reflectorizante

străluceau pe uniforme polițiștilor. Sunetul înăbușit al radio-transmițătoarelor și telefoanelor și conversațiile purtate în șoaptă răsunau în noaptea de toamnă rece și fără stele.

Wisting și-a aplecat capul pentru a se feri de vântul aspru și și-a continuat drumul. Fusesse chemat de nenumărate ori pentru sarcini similare și, cu toate acestea, primul contact cu locul unei crime era întotdeauna ceva deosebit. Nici cu trecerea anilor nu devenise imun la vederea pielii sfâșiate, a cadavrelor și la disperarea fără margini a rudelor. Văzuse nu o dată consecințele furiei iraționale și brutale. Imaginile din trecut care îi reveneau în minte îl făceau irascibil și închis în sine.

În drum spre locul faptei a întâlnit doi paramedici. Cu mâinile goale, s-au apropiat de el cu expresii sobre, salutându-l doar cu o înclinare a capului. Polițistul responsabil cu operațiunile de la locul crimei a ridicat panglica pentru a-l lăsa să treacă.

Ușa de la intrare era larg deschisă, expunând tocul distrus în timpul spargerii. Înăuntru a zărit piciorul cadavrului, cu bucăți de lut lipite pe tălpile bocancilor.

I s-a făcut un rezumat care nu aducea nimic nou față de informațiile primite la telefon în urmă cu 25 de minute.

Espen Mortensen, tânărul criminalist, ajunsese acolo înaintea lui și acum urma să se echipeze cu halatul alb.

— Intri cu mine? l-a întrebat.

Wisting a dat din cap, dar s-a mulțumit să-și pună o protecție de cauciuc peste pantofi înainte de a-și urma colegul la etaj.

Încuietarea fusese distrusă. O mulțime de așchii fuseseră împrăștiate peste tot, iar balamaua fusese

sfărâmată. Stropi mari de sânge se vedeau pe treptele din piatră, iar sus pe ușă erau vizibile pete întinse, ca și când cineva s-ar fi sprijinit acolo cu mâna însângerată.

Espen Mortensen a făcut câteva fotografii, apoi a pornit mai departe cu Wisting, urmându-l de-a lungul holului îngust, în timp ce polițistul care l-a întâmpinat a rămas afară.

Victima, un bărbat, era întinsă pe burtă, într-o poziție ciudat de contorsionată, având o mână sub corp, iar cealaltă, pe care era o mănușă groasă și neagră, plină de sânge, părea să arate într-o parte. Cizmele murdare îi veneau aproape până la genunchi și pe trup avea un pulover negru, iar pe cap o cagulă.

Wisting a înconjurat cadavrul.

O baltă de sânge pornea de sub cadavru și se întindea peste podeaua din lemn, iar Wisting a fost nevoit să facă pași mari pentru a le evita.

Capul victimei era sucit într-o parte, cagula era ruptă în față, aproximativ în centrul frunții, unde pielea palidă îi atârna în fâșii pe margini și câteva fragmente de craniu se întrezăreau prin rană.

Afară, unul dintre câinii-polițiști lătra întruna, dornic să înceapă căutarea. Wisting s-a așezat pe vine, sprijinindu-și mâinile pe genunchi.

Ochii ce priveau prin mască erau larg deschiși, ieșiți din orbite, iar buzele erau strânse ca și când s-ar fi chinuit să respire.

Wisting a inspectat cadavrul circa un minut, apoi s-a ridicat și a analizat încăperea. Sângele țâsnise de-a lungul pereților cu lambriuri, lăsând semne nedesluite. Se distingeau însă urma unei mâini pline cu sânge în mai multe locuri, precum și pe ușă. Părea că victima încercase

să se prindă de ceva înainte de-a se prăbuși. Niște urme de pantofi porneau din baltă spre ușă. Oricine fusese aici, călcase în sânge înainte să fugă.

— Cine l-a găsit? a strigat Wisting către polițistul aflat în capătul scărilor.

— Vecinul lui, a răspuns polițistul, arătând înspre căsuța aflată mai sus pe deal. A fost o spargere și acolo.

— El a intrat aici?

Polițistul în uniformă a clătinat din cap.

— Nu a mers decât până sus, la capătul scărilor.

Wisting a rămas în picioare, încercând să-și facă în tăcere o imagine de ansamblu, voind în același timp să-și fixeze în minte detaliile ce puteau fi cruciale pentru investigația care va urma. Asta era ceva la care, de obicei, excela. Primele impresii de la locul faptei, coroborate cu anii de experiență ca detectiv, puteau duce adesea la construirea unui cadru preliminar care să susțină, în final, o ipoteză.

Locul faptei semăna cu o operă de artă, în care fiecare detaliu, fiecare trăsătură de penel, putea să dezvăluie informații prețioase despre artist.

A inspectat cu privirea și camera de zi. Cabana de vară era amenajată cu stil, cu mobilier contemporan îmbinat cu piese de mobilier antic, în culori strălucitoare și frumos asortate.

Dovezile jafului erau evidente. Sertare și dulapuri deschise, cabluri care atârnavă de pe măsura din colț, unde fusese televizorul, și câteva pete gri se observau de-a lungul zidurilor unde fuseseră agățate tablourile.

Oftând și clătinând din cap, Wisting s-a întors la cadavru. Nu înțelegea care era legătura dintre toate acestea, dar nici nu putea spune ce nu se potrivea.

— Ați găsit arma? a întrebat.

Espen Mortensen a dat din cap, pasând întrebarea polițistului de afară.

— Căinii sunt acum în căutare, a zis acela.

— Dar unealta cu care a fost spartă ușa? a întrebat Wisting, arătând tocul distrus.

Mortensen a făcut semn că nu.

— Acea poate fi arma crimei. Legiștii ar putea spune mai multe, dar pare o lovitură puternică cu un obiect ascuțit, o rangă, de exemplu.

— Nu crezi că el este hoțul? a întrebat Wisting, făcând semn înspre cadavru.

— Poate că a fost surprins și a scăpat ranga?

Wisting a dat neîncrezător din cap. Nu exista niciun indiciu cum că avusese loc vreo încăleștare, în afara loviturii fatale. Pe perete două dintre picturi rămăseseră neatrinse și pe jos, o pereche de pantofi de alergat erau sprijiniți de ușă. În cuier se aflau două haine de ploaie și nicăieri în altă parte a casei nu mai văzuse alte urme decât cele pe care le analizase deja.

— Și unde sunt bunurile furate?

— Poate că a mai făcut un drum, a sugerat polițistul care stătea afară. A venit înapoi ca să mai ia din lucruri.

— Poate, a murmurat Wisting, foarte îngândurat. A cui este, de fapt, cabana?

— Nu ți-a spus nimeni? Este a lui Thomas Rønningen.

— Vedeta TV?

Colegul său a dat din cap.